

L'ensopegada més inoportuna

Espessos. L'Olot trenca la seva ratxa de partits sense perdre amb una derrota contra el cuer. L'Oriola, més intens i connectat al matx des del principi, guanya amb un gol de Solano (39')

Les bones ratxes no duren per sempre i l'Olot sabia que tard o d'hora s'acabaria la seva, però el que no s'esperava de cap manera és que seria a casa i contra el cuer. L'Oriola, que només havia aconseguit una victòria en quinze jornades, va tombar els de Raúl Garrido, que feia nou setmanes que no perdien i només havien cedit un triomf a l'estadi municipal. Els alacantins van aconseguir capgirar les estadístiques amb la intensitat que va faltar als garrotxins.

El partit era a les 12 del migdia i l'Olot no va sortir prou despert, però l'horari és l'última excusa de totes. L'Oriola va ser més intens des del principi i, ja al començament del partit, va ensenyar les dents. Es va comportar com un animal ferit i, amb aquest instint de supervivència, va fer patir més del compte la millor defensa de la lliga. En el primer minut de joc, Cases ja va aprofitar una errada d'Alan Baró per provar una vaselina que es va estavellar a la part superior de la xarxa i, poc després, José Carlos va rematar a fora per poc una centrada lateral de falta que ningú havia pogut desviar. Qui avisa no és traïdor i l'Oriola va acabar foradant la porteria de Pol Ballesté en el minut 39, quan Solano va quedar sol davant del porter i el va superar amb una definició encreuada que el barceloní va arribar a tocar lleugerament (0-1).

Es va fer el silenci, però el que no sabien en aquell moment el miler d'espectadors que hi havia a l'estadi era que la reacció de l'Olot seria tan fulgurant. Gairebé en la jugada següent, una centrada de Xumetra –ahir de carriler per la baixa del lesionat Chavarría– va desembocar en un penal per una empenta clara sobre l'home que intentava rematar, Natalio –titular després de cinc partits a l'ombra–. Ara bé, que no era el dia dels garrotxins va quedar clar just després, quan Hèctor Simón, que no havia fallat cap penal de vermell, va xutar directament a fora.

Massa inofensiusLa segona part va ser desesperant. L'Olot va haver de lluitar sempre contra rellotge i amb un Oriola ben tancat al darrere que en feia prou defensant-se i sortint de tant en tant al contraatac. Si bé els alacantins mai no van poder sentenciar, els garrotxins tampoc van generar les ocasions necessàries per creure en la victòria amb convicció. Sí que van tenir la pilota, però no la van utilitzar per posar setge a la porteria del jove Aitor Arias, que jugava per la sanció del porter titular, Emilio Romero, i va haver d'intervenir molt poc. Només van provar de xutar Pedro, al lateral de la xarxa; Xumetra, a les mans d'Aitor, i Soler, per sobre del travesser.

Els de Garrido van acabar jugant amb tres davanters diferents –Joel Arimany, Peque i Kilian Grant– i cap d'ells va tenir cap oportunitat. De fet, fins i tot Vivancos es va quedar a l'àrea en els últims minuts, però no van arribar centrades per a ningú. Soler es va entestar a intentar retallar i jugar per dins en comptes d'enviar pilotes a l'olla i Xumetra, el més participatiu en atac, no va trobar cap via per connectar amb els de dalt. Sense arribades perilloses, el partit es va anar apagant fins al xiulet final de l'àrbitre, que va omplir de decepció el municipal. L'Olot va rebre una clatellada dura quan ja tenia el cap ben aixecat i es proposava mirar cap amunt en la taula.

Publicat a:

-L'Esportiu. Girona 09-12-2019, Pàgina 13

Font del document:

<http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1708028-l-ensopegada-mes-inoportuna.html>